

Конгрес
Українських
Націоналістів

Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї

Декалог українського націоналіста

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 03 – 17 січня 2006 року № 1 (113)

ЗАЯВА
КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Верховна Рада України 10 січня більшістю голосів проголосувала за відставку уряду. Це спланований і зрадницький удар по незалежній українській державі в інтересах сусідньої країни, здійснений зусиллями колабораціоністів – КПУ, Блоку Юлії Тимошенко, Партії регіонів, СДПУ(о) та керованої Головою Верховної Ради Литвином Народної партії.

Є очевидним, що ця провокація готувалася заздалегідь, при цьому Головою Верховної Ради було свідомо заблоковано формування Конституційного Суду, чим фактично паралізовано діяльність єдиного органу конституційної юрисдикції в Україні.

Цим продемонстровано, що інтереси української держави та українського народу для ініціаторів відставки уряду насправді є ширмою, за якою вони приховують свою антиукраїнську, антинародну сутність.

Формальна причина відставки уряду – газові домовленості з Росією. Насправді ж, досягнувши газової угоди, український уряд достойно захистив національні інтереси, змусивши рахуватися з собою імперську Росію.

Конгрес Українських Націоналістів заявляє, що 10 січня у Верховній Раді за сценарієм сусідньої держави здійснено підступну спробу державного перевороту, мета якого – ослабити позиції пропрезидентських сил напередодні виборів і дестабілізувати політичну та соціально-економічну ситуацію в країні. Кінцева мета зусиль п'ятої колони Москви в Україні – це усунення від влади Віктора Ющенка, згортання євроатлантичних устремлінь нинішнього українського керівництва і відновлення політичної, економічної та військової залежності від Росії. Адже саме ослаблена влада, хаос і загострення протиріч у суспільстві дають можливість політичним спекулянтам і провокаторам реалізувати свої шкурні амбіції і далекосяжні плани ворогів української незалежної держави.

Разом з тим постає питання: чому фальшиві вболівальники за національні інтереси Української держави у Верховній Раді не вимагають від уряду Російської Федерації повернення Україні частки золотовалютного, алмазного фондів колишнього СРСР, історичних пам'яток, вивезених з України за часів російсько-комуністичної колонізації, компенсації за ядерну зброю, оплати за світовими цінами перебування на українській території російського Чорноморського флоту, матеріального відшкодування мільйонам українців за каторжну працю в російських таборах?

Відставка українського уряду – перший, але, на жаль, не останній деструктивний наслідок конституційної реформи, котра, як відомо, набрала чинності 1 січня, і проти впровадження якої виступив Конгрес Українських Націоналістів. Ця міна сповільненої дії, за задумом її ініціаторів і зацікавлених осіб, покликана дестабілізувати ситуацію в Україні і звести нанівець спроби сформувати справді незалежну і потужну українську владу.

Конгрес Українських Націоналістів наголошує на цілковитій відповідальності, котру повинні нести народні депутати, які проголосували за відставку уряду, перед українським народом за дії, спрямовані на шкоду інтересам української нації і української держави. Разом з тим Конгрес Українських Націоналістів заявляє, що рішення про відставку є юридично невмотивованим, таким, що суперечить Конституції України і не має юридичної сили. Народні депутати, які проголосували за це антиконституційне рішення, грубо порушили присягу народного депутата.

Конгрес Українських Націоналістів висловлює тверду впевненість у тому, що Президент Віктор Ющенко як гарант Конституції у важкий для України час проявить принциповість, послідовність та державну мудрість і забезпечить конституційний порядок у державі.

Ми переконані, що мудрий український народ продемонструє високу громадянську свідомість, і на виборах до Верховної Ради та до місцевих органів влади проголосує за достойних представників – патріотів України.

Заява Президента України
з приводу рішення Верховної Ради щодо відставки Прем'єр-міністра та членів уряду

З ініціативи політичних сил, які не хочуть позитивних змін, у парламенті зроблено чергову спробу дестабілізувати ситуацію в Україні.

Така позиція двохсот п'ятдесяти народних депутатів демонструє їхню безвідповідальність та ігнорування інтересів людей і є прагненням здобути владу будь-якою ціною.

Зусиллями парламенту держава нині залишається без дієздатного Конституційного Суду. Останні дії – намагання заблокувати діяльність уряду та всієї вертикалі виконавчої влади.

По суті, ми маємо справу з першими наслідками несистемних та незважених змін до Конституції України. Під прикриттям таких змін фактично здійснюється зазіхання на конституційний лад.

Як Президент України покладаю всю відповідальність за такі деструктивні кроки на ці політичні сили.

Наголошую, що уряд продовжує виконувати свої повноваження. Стабільність у суспільстві та перспектива розвитку країни будуть забезпечені. Гарантую додержання законності та за необхідності вдамся до рішучих кроків, аби не допустити кризових явищ.

Олексій Івченко:
політики, які виступають проти газової угоди, працюють проти України

Голова правління „НАК Нафтогаз України" Олексій Івченко вважає, що українські політики, які висловлюються проти газової угоди з Росією, підписаної 4 січня, виступають проти українських інтересів.

„Виникає запитання: політикум, який виступає проти цієї угоди, на яку державу працює і чиї інтереси відстоює? Таке враження, що саме ці політики, – до них ми відносимо і Юлію Тимошенко, і Віктора Януковича, і сьогодні вже сміливо можна віднести й Володимира Литвина, – судячи з голосування, не захищають українські державні інтереси", – заявив О. Івченко в інтерв'ю журналістам.

О. Івченко впевнений, що вони захищають „або свої особисті передвиборні інтереси, або інтереси якихось сусідніх держав".

ЗАЯВА БЛОКУ "НАША УКРАЇНА"

10 січня у парламенті були зняті політичні маски з тих політиків, які в гонитві за голосами виборців пішли на зраду національних інтересів України. Ці діячі намагалися обміняти стабільність, економічний розвиток країни та добробут її громадян на власні політичні дивіденди. Комуно-олігархічна більшість парламенту показала, що, на відміну від Українського народу, вона так і не засвоїла уроків демократії з помаранчевої революції — комуно-олігархи продовжують змагатися виключно за владу, а не за інтереси українців.

Ми заявляємо, що основною причиною відставки Уряду Єханурова є помста Кремля за принциповість у відстоюванні українських інтересів у газовому питанні. Волю північно–східних патронів виконували політичні маріонетки. Уряд Юрія Єханурова відправили у відставку Партія Регіонів, Блок Юлії Тимошенко, СДПУ(о), КПУ та "народники" Литвина. Це голосування стало днем народження нового політичного союзу тих, хто підтримував антинародний режим Кучми – Януковича, та тих, хто декларував свою належність до помаранчевого табору.

Стала зрозумілою мета вояжів до "бєлокамєнной" лідерів цих політичних сил Віктора Януковича, Юлії Тимошенко та Володимира Литвина, їхні маніпулятивні та антиукраїнські виступи на московському телебаченні, дуже обізнана позиція російських перемовників під час газової кризи. Гірким моральним уроком для нас у цій ситуації є те, що вчорашні союзники зрадили ідеали помаранчевої революції і відкрито стали на бік реваншистів та на шлях відновлення "кучмізму".

В умовах відсутності Конституційного Суду деструктивна частина Верховної Ради України напередодні парламентських виборів фактично породила кризу та безвладдя в державі. Перед загрозою національної катастрофи ми закликаємо ввести пряме президентське правління до виборів Верховної Ради України, які необхідно чесно і прозоро провести відповідно до Конституції України в березні 2006 року.

Ми переконані, що Український народ з Майданом у серці зробить свій свідомий вибір. У черговий раз наша політична сила заявляє, що в нас єдиний союзник — Український народ.

Україна у нас одна!

ПРО ГАЗ ТА ПРО НАС

ВАЖЛИВО

Україна стала ринковою

30 грудня минулого року щодо України набрав чинності наданий ЄС статус країни з ринковою економікою.

Ціни на газ для населення не підвищуватимуть

Про це повідомив Прем'єр-міністр Юрій Єхануров, звітуючись у Верховній Раді про газопостачання країни. За його словами, уряд вважає недоцільним зараз ухвалювати постанову щодо підвищення цін на 25%.

Рік Казахстану в Україні

Напередодні свого від'їзду до казахської столиці Астани на інавгурацію президента Нурсултана Назарбаєва Віктор Ющенко підписав Указ, згідно з яким 2006-й офіційно оголошено Роком Казахстану в Україні.

Грузія визнала Голодомор геноцидом

Парламент Грузії визнав Голодомор в Україні 1932–1933 років актом геноциду українського народу. Офіційний Тбілісі також висловив жаль і співчуття з приводу загибелі жертв геноциду та заявив про солідарність з українським народом.

НАК "Нафтогаз України" газифікувала монастир

НАК "Нафтогаз України" закінчила будівництво та ввела в експлуатацію підвідний газопровід до Охтирського Свято-Троїцького монастиря, що на Сумщині, якому 2004 р. виповнилося 350 років.

Автобус на рейках

Державна адміністрація залізничного транспорту "Укрзалізниця" ввела в експлуатацію в Харківській області новий вид транспорту – рейковий автобус. Салон нового транспортного засобу розраховано на 169 пасажирів, він має 95 місць для сидіння. Швидкість руху – 120 км за годину. Якщо звичайна дизель-електричка витрачає 250 л на 100 км, то автобус – 40 л.

Німецьке серце галицького трактора

Івано-франківський завод "Агромаш-ІФ" презентував перший міні-трактор "Прикарпатець", випуск якого відновлено на цьому підприємстві. Особливістю нового тракторця є німецький двигун фірми Hertz (у перекладі – "серце").

Встановлено чисельність Збройних сил України на 2006 рік

Президент України підписав закон, згідно з яким у 2006 р. чисельність Збройних сил України становитиме 221 тис. осіб, у тому числі 165 тис. військовослужбовців.

Чорноморський флот відмовився від суборенди

Командування Чорноморського флоту Росії офіційно оголосило про припинення з 2006 року практики суборенди об'єктів флоту в Україні.

Виборча статистика

Голова ЦВК Ярослав Давидович повідомив, що на 9 грудня до списків виборців внесено 36,3 млн осіб, що на 1,3 млн менше, ніж перед голосуванням 26 грудня 2004 року. Досі лише 10% виборців перевірили правильність свого включення до списків виборців.

Росія не їстиме українського м'яса

З 1 січня 2006 року Росія ввела нову заборону, яка безпосередньо стосується нашої держави. Цього разу РФ ініціювала ембарго на ввезення з України сирих напівфабрикатів зі всіх видів м'яса.

Наші літаки небезпечні?

Азербайджанський державний авіаконцерн "Азербайджанські авіалінії" (AzAL) призупинив використання та імпорт літаків Ан-140-100 через катастрофу, яка сталася 23 грудня поблизу Баку.

На Харківщині знайшли газ

На Кобзевському газоконденсатному родовищі в Харківській області розвідано нові запаси природного газу. За прогнозами фахівців "Укрбургазу", після освоєння родовища тут щорічно добуватиметься додатково 1 млрд кубометрів природного газу.

Росія лякає Європу

Російський газовий концерн "Газпром" має намір підвищити середню європейську ціну на експортний газ до 250 доларів за тисячу кубометрів.

У 2005 році громадянами України стали понад 7 тис. іноземців

Серед них – представники понад 60 національностей, у тому числі: росіяни – 2580, вірмени – 1013, азербайджанці – 484, молдовани – 406, білоруси – 215 тощо. Якщо порівнювати кількість осіб, які протягом 14 років незалежності отримали громадянство України, і кількість осіб, які за цей же період вийшли з громадянства України, то отримання громадянства перевищує припинення громадянства більше як у 30 разів.

У Росії розпочато слідство за фактом рабської праці українців

Кримінальну справу порушено проти капітана промислового риболовецького судна з Сахаліна. На кораблі в рабських умовах працювали 25 громадян України. Про це стало відомо, коли судно затримали співробітники морської інспекції. У ході слідства було з'ясовано, що українців змушували до праці, а за відмову позбавляли їжі та води. Усіх їх доправили на корабель обманним шляхом, пообіцявши великі заробітки.

НАК "Нафтогаз України" видобуватиме казахські нафту і газ

Україна має намір підписати угоду з Казахстаном про спільну діяльність на ліцензованих родовищах "Казмунайгазу". Про це заявив голова правління НАК "Нафтогаз України" Олексій Івченко під час перебування в казахській столиці Астані. Він підкреслив, що протягом максимум трьох років Україна зможе одержати до 50 млрд кубометрів газу і до 100 млн тонн нафти.

НАК "Нафтогаз України" побудує термінал

НАК "Нафтогаз України" розробила техніко-економічне обгрунтування будівництва на березі Чорного моря терміналу зрідженого природного газу потужністю 20 млрд куб. м. Споруджено його буде за 3 роки. Про це повідомив голова правління компанії Олексій Івченко в ефірі 5 каналу. Він також наголосив, що завдяки цьому об'єкту Україна отримає "абсолютно реальну альтернативу, диверсифіковане джерело постачання природного газу в країну".

За матеріалами інформагентств та наших кореспондентів

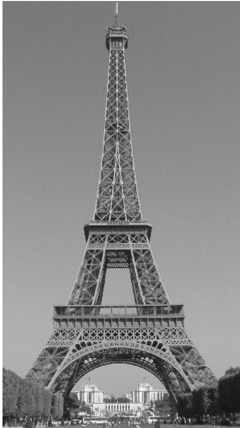
Позиція Росії щодо ціни на газ для України наочно доводить кожному громадянинові, який ще мав сумніви, що коли Бог з нами, то Росія, певно, таки проти нас.

Газова суперечка, незважаючи на побоювання нашого Президента, не просто переросла з економічної в політичну, а перетворилася на холодну війну проти України, оскільки ціна, запропонована нам (230 у. о.), майже вдвічі вища за ціни для балтійських країн (120 у. о.) чи, скажімо, Грузії (110 у. о.). І ні до чого тут, як дехто заявляє, непрофесійність наших парламентарів, просто режим Путіна, якому властиві всі амбіції та прагнення білого та червоного царатів, не може дозволити Україні вирватися зі своїх пазурів. А оскільки Кремлю не вдалося проштовхнути на виборах Президента України свою маріонетку, то можливість для України здобути справжню незалежність з першим справді українським Президентом стала цілком реальною.

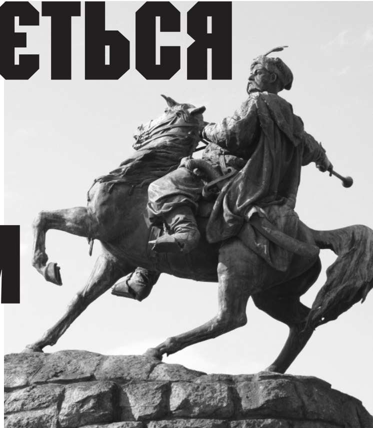
Я не проти добросусідських відносин між нашими країнами. У Росії є прогресивні політики, але, враховуючи дивовижну любов російського народу до різного роду тиранів та прихильність до жорстоких, аморальних правителів, на суттєве поліпшення відносин між Україною та Росією в найближчому майбутньому годі сподіватися. Та найбільше обурює в цій ситуації поведінка наших доморощених яничарів – служителів чужого пана – котрі, розгубивши рештки національної гідності й елементарне почуття самозбереження, завзято під різними прапорами (червоними, російськими тощо) прагнуть знищення України як незалежної держави, відновлення нової химерної імперії, не розуміючи, що імперія завжди лягає надто важким тягарем на плечі народів, що її будують.

Порадувало мене повідомлення про протест української діаспори в Москві проти радикального підвищення Росією ціни на газ для України. Люди, які мешкають за межами Вітчизни, пам'ятають, чийого вони роду-племені, та навіть на чужині відстоюють інтереси своєї Батьківщини. Хочеться, щоб деякі наші співвітчизники тут, в Україні, взяли собі це за приклад і за перших перешкод не кидалися від захвату до розпачу. Отож, українці всіх країн, єднаймося, від нас залежить майбутнє України.

Р. БУГА,
Вінницька область

ЧИ СКОРИСТАЄТЬСЯ ФРАНЦІЯ УКРАЇНСЬКИМ ДОСВІДОМ?

По-державницькому налаштовані українські політики, вчені, публіцисти не тільки полюбляють порівнювати Україну з Францією, а й рекомендують брати з неї приклад у розв'язанні соціально-економічних, культурних, мовних та інших проблем.

Підстави для цього є: країни – більш-менш рівновеликі за розмірами; Франція не позбулася того, що називають національною гідністю, створила ефективну систему правопорядку, бороться з корупцією, піклується за свою культуру, захищає чистоту та престиж мови тощо.

Прирівнюють Україну до Франції і в аспекті багатонаціональності. Але це порівняння некоректне. По-перше, французька нація, на відміну від української, будувалася не здолу – від нації до держави, а згори – від держави до нації. Пояснюється це тим, що французька держава складалася не тільки з французів, а й із гасконців, провансальців, корсиканців, нормандців та інших народів. Ще в середині XIX ст. французи як титульний етнос не становили і половини етнічного складу держави. А без кількісної переваги титульної етнічної нації утримати різні народи вкупі можна було тільки важелями сильно централізованої держави, яка поступово перемелювала на французів усіх нефранцузів країни.

По-друге, Франція була не колонією, як Україна, а колоніальною імперією, яка розпалася, залишивши державі певні зобов'язання перед колишніми колоніями, бодай перед місцевими чиновниками з колоніальної адміністрації, військовослужбовцями тощо. Крім того, піклуючись про велич Франції і престиж французької мови, ця держава виявляє турботу про франкофонні країни, яких налічується аж чотири десятки. Внаслідок цього у Франції сформувалася величезна діаспора з африканських і арабських країн. Самих тільки мусульман, за деякими даними, ледь не 7 мільйонів.

Не заперечуючи імміграції або й стимулюючи її, старі європейські держави сподівалися в такий спосіб отримати дешеву робочу силу, особливо для непрестижних сфер зайнятості, а також зупинити процес старіння і деградації своїх націй, влити їм "свіжої крові", генно обновити їх, дати стимул до життя. Їхні вчені і політики гадали, що іммігранти з Африки й Азії цілковито інтегруються в західне суспільство з його потужними культурно-історичними традиціями і високими життєвими стандартами. Їм думалося, що ці іммігранти належать до біологічно сильних, але культурно слабких спільнот, отже, з їхньою акультурацією, тобто офранцуженням, онімеченням і т. д., проблем не буде. Але ці вчені і політики прорахувалися, вважаючи, що нація як етносоціальна спільнота – явище винятково європейське та що араби й африканці тільки й мріють, як би стати французами. Отож не дивно, що іммігранти та їхні нащадки у Франції вимагають для себе всіх тих прав і можливостей, які мають корінні французи, але не хочуть ставати французами.

Не можуть не цікавитися подіями у Франції, зокрема причинами та перебігом бешкетів, чинених переважно молоддю арабського й африканського походження в містах цієї країни, українські інтелектуали. Нещодавно на одному із наших(?) центральних каналів ТБ журналіст запитав експерта-професора, чи не могла б Франція використати український досвід розв'язання міжетнічних проблем! Професор відповів ствердно, правда, без особливого ентузіазму. Можливо, не зумів уявити собі, як би повелися французи, опинившись у такому ж становищі, як українці в Україні. Наприклад, коли б на 56 арабомовних книжок у Франції продавалася 1 франкомовна, якби державні чиновники, не кажучи вже про всілякі підгодовувані з-за кордону партії, партійки й "общества", безкарно провадили агітацію за відмову від французького суверенітету на користь відродженого Арабського Халіфату, а наразі – за подвійне громадянство, двомовність і федералізацію, якби в Тулузі чи Клермон-Феррані не було жодної школи з французькою мовою навчання, а всілякі недоумки публічно писали, що Жанна д'Арк була лесбіянкою, а Оноре де Бальзак – бездарним графоманом, якби їхня Церква була філією, скажімо, коптської Церкви в арабському Єгипті, а її ієрархи не визнавали самостійності Франції.

Франція – батьківщина націоналізму. Французи мають національну гідність і тому вміють цінувати гідність інших народів. У XVIII ст. Вольтер з пієтетом писав, що Україна завжди боролася за свою свободу, а в XX ст. Шарль де Голль заявив, що якби Франція мала таку армію, як УПА, то німецький чобіт не топтав би французької землі. Малоросійство ж навряд чи може справити позитивне враження на французів. Як писав колишній посол України у Франції п. Кочубей, російськомовність наших дипломатів спочатку викликала там співчуття, а за деякий час – зневагу. Хто поважатиме того, хто сам себе не поважає? Про який український досвід для Франції можна говорити, коли в нашій пресі й періодиці з'являються публікації з пропозиціями українцям записатися в нацменшини (вони у нас мають усі права), а на сході і півдні країни – в резервації, аби уникнути етнічної смерті.

Ніхто у нас такого досвіду не попросить. Можемо обійтися без чужого досвіду і ми. Достатньо поглянути в Конституцію ЗУНР. Там були виписані права всіх етнічних груп держави, наприклад, гарантована кількість місць у парламенті – пропорційно до кількості кожної національної групи в етнічній структурі населення країни. Об'єктивно, демократично, справедливо. А головне – себе не забули.

Ярослав
РАДЕВИЧ-ВИННИЦЬКИЙ

АФЕРА ПОЛІТИЧНИХ НАПЕРСТОЧНИКІВ

Кінцева мета ініціаторів відставки уряду – усунення від влади Президента Віктора Ющенка, перерозподіл влади і майна в країні, перегляд основ зовнішньої політики і повернення її у звичне малоросійське русло.

Міна сповільненої дії, закладена свого часу в надрах адміністрації попереднього Президента трьома доволі специфічними політиками – Петром Симоненком, Олександром Морозом і Віктором Медведчуком, – почала спрацьовувати одразу після того, як її механізм був запущений у дію. Йдеться, звичайно ж, про т. зв. політичну реформу, руйнівні наслідки якої нам, на жаль, ще доведеться відчути.

Перший удар, завданий по українській державі одразу після вступу в силу цієї конституційної новації – відставка уряду – на диво синхронно співпав з потужною атакою з боку Кремля в газовому питанні.

Не станемо говорити про юридичний, доволі сумнівний аспект голосування за відставку уряду. Це – питання до відповідних фахівців. Йдеться про політичний бік цієї спекулятивної афери і про її можливі наслідки.

Власне, відставка уряду, хоч назовні і стала наслідком загострення газових взаємин між Москвою і Києвом, однак, здається, цей сценарій готувався заздалегідь і був узгоджений з обох сторін. Відставка уряду Юрія Єханурова – це лише перший за теперішніх обставин спільний крок Кремля і його п'ятої колони в Україні. За розрахунками його розробників, після 10 січня в країні має початися політичне сум'яття, що призведе до значного погіршення соціально-економічної ситуації, і, закономірно, вплине на результат виборів 26 березня. Кожен із учасників цієї нечистоплотної гри прагне скористатися ситуацією максимально, діючи за принципом: чим гірше для нинішньої влади, тим краще для них. Зрештою, за усім цим простежується кінцева мета на перший погляд несподіваної коаліції, яка відправила уряд у відставку: усунення від влади Президента Віктора Ющенка, перерозподіл влади і майна в країні, перегляд основ зовнішньої політики і повернення її у звичне малоросійське русло.

Безумовно, для господаря Кремля і його колег по владі останні події в Україні – що бальзам на душу. Адже відомо, що втратити Україну для Москви – смерті подібно. Тому навернення непокірних українців під крило двоголового орла-мутанта з сатанинською зіркою межи очей – це те, за що азійський сусід ладний заплатити будь-яку ціну. Тим більше, що в самій Україні знайшлося чимало доморощених хапуг-запроданців, готових заради влади і реваншу продати душу не те що Путіну, а й самому дияволові.

Нині багато хто з числа тих, котрі почали прозрівати від отруйної омани, запитують: що ж сталося з Тимошенко? Як же так вона могла відкрито виступити проти Ющенка? Адже вони ще недавно були помаранчевими союзниками, які спільно боролися проти колишнього режиму Кучми.

Не будьте наївними і трохи прозрійте, шановні панове. Уже далеко не вперше Тимошенко позиціонує себе як противник Президента. Пригадайте голосування за новий склад уряду, за проект держбюджету, пригадайте цікаву гру за участю дуже близьких до Тимошенко сил довкола Нікопольського заводу феросплавів. Не забудьте про візит Тимошенко до Москви у вересні минулого року, зняття з неї російських судимостей, про те, як оплакували її відставку з поста глави Кабміну одіозні персонажі на кштальт Шуфрича і до нього подібних. До цього додайте шлейф, котрий тягнеться за цією дамою ще з часів її керування ЄЕСУ і дружби з Лазаренком, а також поміркуйте над присутністю в її теперішній команді деяких „жирних котів" і стовпів кучминського режиму. Якщо ви зведете це докупи, то вам не уникнути запитання: а хто ж вона насправді, ця помаранчева принцеса? Що ховається за личиною, що стоїть за її красивими пустопорожніми фразами про народ і ідеали Майдану?

Між іншим, теперішній тимчасовий союз комуністів, об'єднаних есдеків, тимошенківців, януковичів і народників Литвина є неприродним хоча б з огляду на те, що єдиною силою, яка тримає його при купі, є ненависть до чинного Президента і намагання будь-що усунути його від влади. Якщо припустити (теоретично), що це вдалося б зробити – тоді ми одразу побачили б не союз однодумців, а зграю псів, котрі з лютим гарчанням вчепилися один одному в горлянки, змагаючись за кістку. Зрозуміло, що про жодну ідеологію тут не йдеться. Не варто навіть говорити про те, що ж може об'єднувати, приміром, такого в недалекому минулому шанованого чоловіка, як Левко Лук'яненко, з комуністом Петром Симоненком, чи письменника Володимира Яворівського, відомого своїми гнівними інвективами проти Леоніда Кучми, з його недавнім антиподом Нестором Шуфричем або давнім бізнесовим спільником Медведчука Богданом Губським. Мова тут про речі серйозніші, ніж якісь там персональні преференції. Теперішня антиющенківська коаліція уперше явила світові і враженій Україні, яка, здається, навчилася вже нічому не дивуватися, дивовижний союз учорашніх, позавчорашніх і завтрашніх запеклих її ворогів. У цьому кодлі (хай пробачить читач за цей вислів, а не ті, про кого йдеться) об'єдналися представники основних олігархічних кланів часів Кучми (донецькі, київські і дніпропетровські), частина націонал-патріотів (колишніх або ж з означенням „псевдо"), одвічні вороги української державності – комуністи, ідеологічно стерильні лiберали з табору рожево-помаранчевої „героїні", а також „бійці" такого досі не зовсім зрозумілого персонажа української політики, як спікер Литвин, котрий уподобав собі личину миротворця.

Ще раз варто зауважити: кожен з цих гравців прагне в нинішній ситуації максимально закаламутити воду, з тим щоб уже потім виловити в ній – для себе ж, звичайно, якнайбільше "риби".

Що така політика є злочинною стосовно українського народу і української держави – про це говорити зайве. У відповідь від них почуєте таке виверження словесної дизентерії, що не знатимете, що й казати. Ці політичні наперсточники вже просто віртуозно навчилися пускати дим у вічі з високих трибун і перед телекамерами. Насправді ж на народні інтереси їм давно вже начхати – з висоти печерських пагорбів.

Однак така єдність псів, котрі дружать проти кухаря, приховує в собі і для них великі загрози. Вже тепер у середовищі антиющенківської опозиції, якщо рахувати побіжно, можна налічити принаймні двох політиків (Тимошенко і Янукович), які на посаді майбутнього Прем'єр-міністра бачать виключно себе, і ні за що не погодяться на те, щоб допустити до омріяного крісла, в якому вони вже раніше сиділи, когось іншого. Те, що таких претендентів поки що двоє, аж ніяк не означає, що їх не стане більше. От уже подали голос і соціалісти Мороза (який, будьте певні, спробує перейняти в Литвина лаври миротворця, тихцем вже тепер підраховуючи майбутні дивіденди, пропонуючи на прем'єрське крісло у майбутньому Юрія Луценка. Ще більше претендентів може виявитися на пост голови Верховної Ради.

За таких обставин не можна виключати, що наступна Верховна Рада може опинитися в стані перманентного шторму і виявиться, образно кажучи, яловою, недієздатною – тим більше, якщо допустити, що пропрезидентські сили в ній становитимуть меншість. Все це може зумовити ситуацію, за якої лише Президент у майбутньому являтиме собою єдину реальну силу. І якщо Віктор Ющенко зуміє проявити, з одного боку, мудрість і виваженість, а з іншого – принциповість, силу і рішучість, тоді він зможе переломити ситуацію на свою користь, поставши в очах населення стабілізуючим чинником для держави.

Тут можливі кілька сценаріїв. Який з них буде обрано – поки що важко передбачити, однак зрозуміло, що за будь-яких умов державницьким, патріотичним силам наразі потрібно гуртуватися довкола чинного Президента.

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ

БА, ЗНАЙОМІ ВСІ ОБЛИЧЧЯ...

Оприлюднено списки партій–учасниць виборів до Верховної Ради. Певний інтерес тут становлять Блок Тимошенко і Партія регіонів. Щодо Партії регіонів, керованої Януковичем, то сенсацією стало навіть не те, що до першої десятки ввійшли одіозні фігуранти кучмівських «беспредельников» на чолі з Януковичем, як-то: Ахметов (сьоме місце), Тіхонов (голова Луганської обради (до цього часу!), Звягільський (пригадаймо справу з 400 мільйонами американських доларів!), Колєсніков (голова Донецької облради – знову ж таки до цього часу!), Кушнарьов (екс-губернатор Харківщини), Азаров (екс-перший-віце-прем'єр) та Андрій Клюєв, а те, що компанію їм склала ціла «плеяда» високоповажних правознавців, які б мали з цими особами розбиратися в правоохоронних структурах, що їх вони донедавна очолювали чи очолюють. Зокрема, величезний подив викликала поява на другому місці, відразу ж за Януковичем, уповноваженої Верховної Ради з прав людини Ніни Карпачової. Очевидно, ця пані буде тепер глибоко вболівати лише за «порушення» людських прав донецько-харківської мафії.

Не менший подив викликала з'ява на 27-му місці пана Ківалова – екс-глави Центральної виборчої комісії, пана Джиги – керівника бюро Інтерполу(!) в Україні (на 56 місці), пана Притики – голови Вищого господарського суду (на 68-му), пана Сівковича – екс-кагебіста, голови парламентської комісії з розслідування отруєння кандидата в Президенти Віктора Ющенка (на 80-му), та (не падайте, будь-ласка, зі стільця!) пана Піскуна (екс-генпрокурора України!) – на 95-му. ЗМІ також повідомляють, що наступною в списку (на 102 місці) значиться одіозна пані Тетяна Засуха!

Як кажуть: «Довго ж вас Бог збирав на одному човні!». Отже, скільки шила в мішку не ховай, воно все одно вилізе. Так і тут: яким би демагогічним словоблуддям вищеозначені правники не займалися тепер, але їхня поява у списку під орудою тричі судимого говорить краще за всі слова! А також пояснює їхні попередні неоднозначні дії чи злочинну бездіяльність у правоохоронних органах. Бо мафія характеризується якраз тісним переплетінням злочинних угруповань з правоохоронцями. Тепер стало ясно, чому одне з основних гасел Майдану «Бандитам – тюрми!» так і не втілено до цього часу в життя. Не для того Піскун і К° прокурорствував, та ще й до цього часу чіпляється за це крісло… А тепер вся ця гоп-компанія хоче сховатися на цілих п'ять років від кримінальної відповідальності за депутатською недоторканністю. Янукович навіть сина свого з тією ж метою до партійного списку записав, а на вищезначеному з'їзді заявив для ЗМІ: «Ми нє відім новой власті!» От якби щонайменше половина з його партійного списку сиділи б, згідно з вимогами чинного законодавства, на тюремних нарах за свої злочини, а не в майбутньому парламенті, тоді б вони, очевидно, побачили б нову владу…

Відтепер народ має визначити (точніше, виборці) – де мають сидіти вищеозначені особи, обираючи, образно кажучи, між двома гаслами: «Бандитам – тюрми!» чи «Бандитам – парламент!».

Георгій ЛУК'ЯНЧУК

ЯК ВІЙСЬКА НКВС „ВОЮВАЛИ" З ПОВСТАНЦЯМИ

Хоч під час операції „Вісла" прикордонні застави були переповнені радянськими військами, та повстанські загони кинулися на допомогу братам Засяння. Треба було перетнути кордон, що проходив річкою Сян, прикордонна смуга якого була обплетена колючим дротом, зорана й заволочена, а пильне око прикордонників не дрімало ні вдень, ні вночі.

Попри це, в один із вечорів у село Журавин Нижньоустрицького району Дрогобицької області увійшли повстанці. У нижній течії Сяну, неподалік села, був брід, яким можна було підводами переїхати на лівий берег. Упівці усю ніч здійснювали переправу. Селяни переживали, чекаючи, що ось-ось почнеться бій, та марно – прикордонники не наважилися вступати в бій з такою озброєною потугою.

І тільки коли до місця події підтягнулися додаткові війська, всі разом перетнули кордон, не питаючи дозволу польської сторони (творили ж бо одну чорну справу). На шляху їм стало село Полонинське. І тут радянські „вояки" почали демонструвати свій „героїзм" на мирних людях. Кожному зустрічному ставили одне запитання: „Бандєровцев відєл?" Відповідь була: „Ні", після чого лунав постріл у голову того, хто відповідав. Так було відправлено на той світ багатьох. Але на цьому каральна акція не припинилася. Село оточили з усіх боків, підпалили, а всіх, хто намагався вирватися з вогняного пекла, наздоганяла куля. При цьому – жодного бою з повстанцями. Вояки ж УПА пішли далеко углиб своєї і водночас чужої території, щоб вступати в бій з організаторами операції „Вісла". Намагалися агенти НКВС знайти тих, хто допомагав повстанцям перетнути кордон. Та жодного з них населення не видало.

Приклад цей показує, кого підтримували люди і проти кого воювали совєтські карателі. А в нашому місті є такі, хто й сьогодні кричить: „Біл і буду біть бандєров", – таким треба відповідати: „Бив не „бандєров", а мирних людей, у тому числі старих, жінок і дітей. А бити вже не доведеться, бо твої часи минули". Нахабства колишнім радянським карателям та їхнім послідовникам-покидькам вистачає. А якщо врахувати відсутність чіткої національної позиції в діях органів нашої влади, то й зовсім прикро. Тож поставити заслін їхньому хамству можна лише силою нашого духу.

Такі крикуни за знущання з народу одержують великі пенсії, наділені пільгами, а деяким ще й доплачують за „заслуги" перед Україною. Яка ж ганьба! Пора нашій владі задуматися над цим.

Гнат БІЖИК, м. Нова Каховка, Херсонська область

АКТУАЛЬНО

СТОЛИЦЯ МАЄ БУТИ ЗРАЗКОМ

Звернення столичних письменників до Київського міського голови О. О. Омельченка, начальників головних управлінь міськдержадміністрації та голів районних держадміністрацій, керівників усіх установ, підприємств та організацій столиці.

Обговоривши на своїх загальних зборах 19 грудня 2005 року питання “Чим і як живемо?”, ми, київські письменники, яких нараховується у лавах Київської організації НСПУ до 700 осіб, з великою стривоженістю констатуємо неблагополуччя мовної ситуації як у цілому в Україні, так і в її серці – місті Києві.

Нас, письменників, прикро вражає, що вже й після помаранчевої революції проблема не тільки повносилого утвердження, але й захисту української мови, на жаль, не втрачає у Києві своєї гостроти. Державна мова країни навіть у її столиці все ще нерідко функціонує скорше як вивіска на офіціозах, відчуваючи байдужість, а то й зневагу до себе з боку певної частини київських чиновників. Маємо ситуацію, коли високі міські владці якихось виразних, чітких вимог до підлеглих – зверху й донизу – стосовно необхідності виконання мовного законодавства просто не ставлять, у результаті чого втрачаються навіть ті мовні зрушення, яких було досягнуто на початку 90-х років.

Відсутність будь-чиєї елементарної відповідальності за нормальне самопочування українського слова кричуще виявляє себе, наприклад, у сфері торгівлі, де масі продавців їхні начальники й досі ще не сказали про те, що використання української мови в їхній роботі – то невід'ємна складова культури обслуговування, у міському транспорті, де явно недостатньо того, щоб мова звучала лише з касетних записів назв зупинок, у численних закладах побутового обслуговування населення, на підприємствах тощо. Варто заглянути і в кіоски столиці, де спостерігається засилля чужомовної періодики, у той час як нечисленні україномовні видання почувають себе сиротно, а такі письменницькі журнали, як “Київ”, “Вітчизна”, “Дніпро”, “Дзвін”, “Березіль” та інші, і взагалі знайти неможливо. Що ж до українських книгарень, то, очевидно, для того, щоб вони не муляли очі тим, для кого Бог – лише нажива, їх просто вивели з центру міста.

Швидкий на відповідь чиновник виправдовує цю ситуацію тим, нібито на українське слово та на українські видання “нема попиту”. Ми ж, письменники, вважаємо, що тут бракує іншого: бажання домогтися зрушень у цій справі, уболівання за неї. Досить звернути увагу на вражаючу невідповідність між рівнем використання українського слова в підконтрольних владі сферах столиці й кількістю киян – етнічних українців. Останніх у Києві (дані на вересень 2004 р.) – 82,2% від усього складу населення, що на 4,4% навіть більше, ніж в цілому на Україні. Здавалося б, які проблеми можуть бути з мовою, тим більше, що й за соціологічними дослідженнями переважна більшість киян підтримують закон про державність української мови та висловлюються за піднесення рівня її престижу? Та, на жаль, значною мірою саме з причини занедбаності мовного питання київська етнічна більшість й досі пристосовується до російської мови, дарма що її етнічних носіїв нараховується в столиці в шість з лишком разів менше. Особливу нашу стривоженість викликає те, що українська мова й досі ще не стала мовою побутового спілкування київських дітей, дарма що зросли вони вже за роки незалежності.

Привертаємо увагу й до того, що відсутність належної боротьби з порушеннями мовного законодавства створює в столиці сприятливий грунт для активізації тих сил, які, спекулюючи на мовному питанні та порушуючи вибухонебезпечну тему офіційної двомовності, постійно провокують тим самим міжнаціональні конфлікти, що особливо заявляє себе нині, напередодні чергових парламентських виборів. Належить пам'ятати, що настирливо нам нав'язувана “мовна карта” нерозривно поєднана з геополітикою, провідне у якій – домагання єдиного економічного, єдиного інформаційного, єдиного культурного й, отже, чужомовного простору, а в результаті всього цього – розмивання українського етносу, відновлення імперії, зліквідування українства як такого.

Добре розуміючи, що Київ не може не бути залежним від загального стану культурно-духовної сфери в країні, й так само ніскільки не знецінюючи тих зусиль, що їх київська влада докладала та й нині докладає для підтримки українського слова, ми, письменники, закликаємо водночас найвищу владу міста, керівників усіх рівнів значно активніше домагатися повноти виконання в столиці існуючого мовного законодавства й насамперед 10-ї статті Конституції відповідно до тих роз'яснень її положень, що їх свого часу дав Конституційний Суд.

Не забувай, міська владо: на Київ орієнтується вся Україна. Це з нього, стольного, лунає камертон, тут зроджуються зразок, приклад для країни. Київ – спонукач, Київ – ініціатор, Київ – законодавець, на який зважають та на який рівняються.

Не може бути добре в країні, якщо нема належного ладу в столиці. Повною мірою це стосується і мовного аспекту життя Києва, взятися до значно енергійнішого, аніж досі, виправлення задавнених та потворних аберацій у якому, спільно із широкою громадськістю, в тому числі письменницькою, ми й закликаємо владу нашого рідного міста.

Особливо ми покладаємося у цій справі на міського голову Києва. Вимогливіше станьте, вельмишановний Олександре Олександровичу, в обороні та утвердженні української мови та культури. І словом, і ділом повніше підтримайте носіїв та творців української культури, як-от і нас, київських письменників, допоможіть розширенню обсягів друку українських книжок, створенню належних умов для зростання накладів українських газет і журналів.

Захищене рідне слово віддячить Україні й усім нам сторицею.

ЧИЯ МОВА

ВТОРИННА І ЗІПСОВАНА

“Коли українські молоді письменники змужніють, то вони доведуть, що московська мова є лише дикунською говіркою у порівнянні з мовою українською. Коли вони повитягують з московської мови все українське, то найзапекліший московський шовініст буде змушений визнати жалюгідне убозтво і нижчість московської говірки супроти української мови”.

Григорій Квітка-Основ'яненко

Розпочнемо з плакатної і, певно, найзнущальнішої сусідської словоконструкції “доказ – атєльство”, де до нашого чіткого коротенького 5-літерного терміну доточується абсолютно зайве, непотрібне 9-літерне одоробало “атєльство”. За цією ж формулою злампічені “надув – атєльство”, '“вимога – атєльство”. (В останньому словотворі одне “а” вилучене, бо було б аж геть знущально та важковимовно “вимогаатєльство”).

У прикметниках жіночого, середнього роду, створених із наших доточенням наших таки слів “я”, “є” там, де “я”, “є” вже присутні в оригіналі, здвоєні “яя”, “єє” залишені, вочевидь, назбитки: “добрая”, “мудра-я”, але “крайня-я”, “зимня-я”, “синя-я”.

І величезна добірка іменників, сконструйованих із наших першослів додаванням наших стверджувальних чи заперечувальних часток “є”, “ні”, “лє” (діалектне “є”, “так”), часто-густо навіть по двоє одразу, що, безсумнівно, можна було вигадати лише на глузи. “Напад-є-ні-є” (напад є, ні, немає, все-таки є); “випад-є-ні-є”; “розум-є-ні-є”; “ум-є-ні-є”; “в-ні-ма-ніє”; “требо-ва-ні-є”; “наступ-лені-є”; “назва-ні-є”; „поведе-ні-є”; „показа-ні-є” і “так далі-є”...

У щойно наведеному ряді варто окремо зупинитися на відповіднику нашій “увазі” – слововигадці “в-ні-ма-ні-є”, повністю стуленої з допоміжних частин мови: прийменника “в”, частки “ні” (подвоєної), скоромовного дуалістичного дієслова “ма”, що в різних випадках означає присутність, наявність чи відсутність чогось. (В) (ні), не (ма) (ні), але є (є). Аж отако...

Не полишені поза увагою і слова-склади: “ще” “що”, “то”, „та”, “те”, “ті”, “бо”, “же”, “ця”, “це”, “ці”... Останні ще й у скаліченому вигляді “ца”, “цо”, “ци” (знову на сміхи, бо таких займенників сусідська мова не має). “Є-що”. “є-то”, “є-та”, “є-ті” “і так далі-є”.

Наші “яй-це”, “молод-ці”. “стани-ця”. “крини-ця”, “столи-ця” адаптувалися у “яй-цо”, “молод-ци”, “стани-ца”, “крини-ца”, столи-ца”.

На відверті збитки в наші слова “сон-це”, “се-р-це” втулені приголосні “л”, “д”, “со(л)нце”, “сер(д)це”, важковимовні поруч із іншими приголосними, які сусідські мовці опускають.

Однак є в мові заліщуків (у слов'янському її блоці) слова, на перший погляд зовсім далекі від наших, але лише на перший. Розглянемо деякі з них попарно.

Наші “сірники” (від “сірки”) по-московськи названі “спічкі” (“з пічки” взяті скалки, питоміше було б “с печкі”). “Тут” має відповідник “здєсь” (“з десь” перебрався сюди), не “с где-то”. “Майбутнє” (те, що має бути), “будущеє” (будущє-є”). Звернемо увагу: “ее” позначені однаково, вимовляються по-різному (точніше, по-нашому). “Сучасне” (су-голосне часові) – “настоящеє” (“на-с-то-я-щє-є”). “Боягуз” (бо-я-гуз, бо я – сідниця, себто) “трус” (той, що труситься), але в московитів “трястісь”, а не “труситися”, питоміше було б “тряс”. “Кат” (від назвиська римського полководця Елія Ката, що на початку Нової ери зело насолив нашим предкам задунайським). Сусідський відповідник “палач” (від слова “палити”, “припалювати” на допитах, стратах). Знову-таки, питоміше по-заліськи було б “поджігатєль”. “Поверх” (по верх над нижньою частиною будівлі), “етаж” (є та ж частина будівлі, піднята над нижньою). “Розумієш” (розум-і-є-ш) – “понімаєш” (по-ні-маєш, після “ні” “маєш” розуміння. “Тиждень” (ті ж дні) – у сусідів “нєдєля” (нє дєло), позичка від нашого справді неробочого дня “неділі”. Проте, 7 днів неробства поспіль, а потому знову “нє--дєля”? Коли ж у вас “дєля”, сусіди?..

Недоречно запозичена і назва плодових кущів “красна-я, бєла-я, чорна-я смороді-на” (від нашого слова “сморід”, запах). Одначе “білі, червоні порічки” (в дикому вигляді росли по річці, вздовж берегів), запаху (смороду) не мають... Проколи, холера ясна! І дуже схоже, зумисні, свідомо вмонтовані в сусідський “язик”.

Наразі зупинимося на питанні: хто то все втворив, хто бавився у мововторчі ігри, коли, навіщо?

Рядові мовці, ті, котрі і є власне народом, завжди працюють у напрямі спрощення слів, термінів і ніколи – в бік ускладнення. Уявіть-но бородатого неписьменного заліщука, який, почувши расинське слово “напад”, забаг сконструювати з нього своє осібне, доточивши комплект “є”, “ні”, “є”, чи до нашого “доказу” прилипив би одоробальне “атєльство”... Та “ні в жисть”...

Гаразд, якщо не народ, то хто? Взагалі я твердо переконаний: першомову (першомови?) людству подарував Бог через своїх посланців, одразу після створення людини. Марксистсько-дарвінські байки про еволюцію мавпи в людину не витримують жодної критики хоча б тому, що у зафіксованих гомо-сапієнсом тисячоліттях найменших ознак міжвидової еволюції не помічено, і жодна мавпа навіть у найпримітивнішу людину не перетворилася.

Звісно, коли говоримо про подарунок першомови Вищими силами, то маємо на увазі її основу, кістяк. Далі в процесі розвитку мову доповнювали самі мовці, найперше, їхня еліта.

Вторинні мови, однією з яких, безсумнівно, є й московинська, творилися набагато пізніше жерцями. У нашому випадку – не кривицькими (бо таких, певно, й не було), а расинськими відунами--брагманами під час переселення, за велінням київських володарів, племен кривичів, в'ятичів, родимичів на північно-східні окраїни Європи, орієнтовно в першій половині І тис. н. е. Окрім колонізації фіно-угорських земель Заліся, переселення мало ще й інше навантаження: відгородити питомі расинські племена від руйнівного впливу вже тоді підіпсованих галузок слов'янства, в першу чергу, кривичів (недаремно ж бо назвали плем'я “кривим”).Чому не хотіли пращури передати свою незіпсовану джерельну мову чи зупинитися на якійсь мові, ще далі дистанційованій від расинської? Чому воліли затратити не одне століття на впровадження у переселенсько-аборигенську мішанину сурогатного “язичія”? Дати безпомильні відповіді на згадані “чому”, проникнути в двотисячолітні задуми предків нині видається майже неможливим. Однак спробуємо.

Відрубна мова, на додачу до територіального відмежування, відгороджувала зіпсовані слов'янські гілки духовно. Не оптимальним було б і полишення в спілкуванні відселенців недоформованої расинської-української мови, бо в майбутньому, при спільній мові, ментально зіпсованих кривичів практично не можна було б відсепарувати від расинів.

Брагмани відали майбутнє, знали, що багатостолітні наші підданці заверховодять колись у фіно-угро-татарському конгломераті, поневолять колишніх своїх володарів на недовгий за вимірами Історії час. Проте той час прихопить період, коли за допомогою морального (фізичного теж) терору, засобів тотального зомбування багатьом расинам буде прищеплено зневіру у власні сили, неповагу до діянь предків, предківських звичаїв, віри, мови.

Знали відуни, що одним із потужних інструментів винародовлення, дерасинізації оріїців стане мова відселенців. Тому і впорснули туди так багато легкопізнаваних елементів еклектики, вторинності, недолугості, знущальної пародії, щоби максимальне полегшити нащадкам заплановане Господом на початок XXI століття прозріння, повернення до предківських джерел.

Тоді ж брагманами була підкладена переселенцям ще одна кумулятивної дії “духовна, ідеологічна міна”. Створена для них штучна мова, на відміну від сакрального, притаманного лише людині засобу спілкування, пойменована була “язиком”. Носії “язика'' тим самим опускалися до рівня братів менших, бо ж язики мають і представники тваринного світу. Що не завадило в XIX сторіччі тамтешньому татарського походження письменнику Івану Тургенєву величати язик “вєлікім і магучім”... “Перєусєрдствовал” інородець, як то часто буває з перекинчиками.

Хоча не зовсім помилявся сусідський класик. Засвоєний ним „язик” таки справді „вєлікій”, в сенсі довгості, незграбності, розлізлості, огрядності, одоробалості... Там, де наша прамова обходиться 5-ма, язичіє потребує 14-ти, себто майже втричі більше літер. Аби було, знацця, на що спиратися „во дні сомнєній, во дні тягостних раздумій” язичнику-перекинчику.

Але ж ми не перекинчики, мусимо протерти очі, промити вуха, очистити душі, серця, належно поцінувати вигадане чужинське “вєлічі-є”, ставши на сторожі правдивої величі Рідного.

Слава Україні!
Слава расинам!

Сергій КОВАЛЬ

СИМВОЛ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ

„Ти поліг, щоб, не згораючи, горіти"
Б. Нижанковський

Щорічно 1-го січня ми приходимо усі разом до творця нової епохи Степана Бандери відзначати річницю його народження. Приходимо до людини, яка вічно житиме в серці народу, чиє ім'я було і завжди буде символом української нації; приходимо, щоб прославити його ім'я в кожному із нас, згадати незабутні дні Національно-визвольних змагань і подякувати Господу Богу за той світлий і радісний день, коли народився Степан Бандера.

У цей день народжуємося із ним і ми, плекаючи в собі найкращі якості характеру українського націоналіста, стаємо провідниками української нації, продовжувачами славетного козацького роду, його надій і сподівань.

Степан Бандера любив свою рідну землю, свій український народ, свою Батьківщину, і ми не маємо права зраджувати його святе ім'я, себе самого і один одного, а тільки в єдності й любові долати всі життєві труднощі і перешкоди, вести непримиренну боротьбу зі злом, яке, скільки існуватиме світ, протистоятиме добру.

Ми є вільний український народ! Мрії наші здійснилися – постала Соборна Самостійна Українська Держава.

Духовність людини, живий в ній дух патріотизму ми маємо підняти в своїй країні на найвищий рівень через просвітницьку діяльність кожного українця.

Завдяки тому, що національна ідея вела нас тернистим шляхом, жила у віках і в крові українського народу, дійшли ми до пізнання істини праведного життя на своїй рідній українській землі і тепер зможемо виховати підростаюче покоління національно свідомими громадянами України.

Степан Бандера! Ось у кому дух одвічної стихії, що зберіг нас від татарської навали і поставив на грані двох світів творити нове життя.

Дорогі українці, нехай віра в свої сили зміцнить наш дух, додасть нам щастя, сил та нових перемог!

Слава Україні!
Героям слава!

Ірина БЕНДУС,
м. Стрий

ВШАНУВАННЯ ПАМ'ЯТІ ПРОВІДНИКА

Велелюдне віче відбулося в Старому Угринові Калуського району 1 січня 2006 року. З усіх районів області з'їхалися націоналісти, щоб ушанувати пам'ять Провідника Української Нації та голови Проводу ОУН Степана Бандери. Відкрив віче і відправив панахиду єпископ УГКЦ, владика Софрон Мудрий. Вів віче голова Калуської РДА, член КУН Іван Живачівський. На святковому заході виступили голова ОО КУН, заступник голови Проводу КУН, народний депутат України Євген Гірник, голова ОДА Роман Ткач, директор Центру Національного Відродження ім. Степана Бандери, перший заступник голови Проводу ОУН(р) Олександр Сич, голова Калуської РО КУН Олег Кушлик, голова молодіжної референтури КУН Василь Попович, депутат обласної ради, член КУН Орест Пендерецький, голова Братства ОУН–УПА Карпатського краю Фотій Володимирський та інші.

До пам'ятника Провідника ОУН лягають квіти, вінки від районних організацій КУН та ОУН(р). Лунає Молитва Українського Націоналіста та запевнення присутніх, що справа, за яку боровся та віддав життя Степан Бандера, буде доведена до кінця, Україна стане українською! А український народ заживе заможним, вільним життям!

Над родинним гніздом Степана Бандери лунають стрілецькі та повстанські пісні. Гримить салют, звучить впевненість у правоті ідей Степана Бандери та вдячність потомків. А коли є впевненість і віра – перемога прийде неодмінно!

Роман САЛИГА,
голова секретаріату Івано-Франківської ОО КУН

***

Християнською молитвою, Гімном України, Молитвою і Декалогом українського націоналіста розпочалося 2 січня нинішнього року в Будинку культури селища Бучі на Київщині вшанування пам'яті Провідника ОУН Степана Бандери з нагоди річниці з дня його народження.

Член КУН, голова Ірпінської „Просвіти" (селище Буча підпорядковане Ірпеню) Микола Лабунський розповів про героїчне життя Степана Бандери.

Тетяна Осадча виступила з доповіддю „Бандерівщина як пласт української культури". Вона підкреслила, що мужню боротьбу бандерівців за незалежну Україну послідовно висвітлюють тільки газети „Нація і держава" та „Шлях перемоги".

Заступник голови Київської обласної організації КУН Олександр Сахацький закликав докласти максимум зусиль, щоб на наступних виборах до влади прийшли українські патріоти.

Офіцер-відставник Володимир Гончар поділився спогадами про свою службу в Західній Україні і закликав не вірити балачкам про звірства бандерівців.

Микола Лабунський повідомив, що ветерана ОУН з Ірпеня Владислава Богашева Указом Президента нагороджено орденом „За мужність".

Учасники зібрання висловили впевненість, що 100-літній ювілей Степана Бандери 2009 року відзначатиметься на державному рівні.

Вечір завершився імпровізованим концертом.

Анатолій ЗБОРОВСЬКИЙ

БАНДЕРІВСЬКА РІЧНИЦЯ З ПІКЕТОМ

У день народження Провідника ОУН(р) Степана Бандери, чиє ім'я стало символом української нації, у Львові біля пам'ятника Тарасові Шевченку на проспекті Свободи вирувало велелюдне віче.

А напередодні відбулося засідання оргкомітету із будівництва пам'ятника С. Бандері, на якому були розглянуті пропозиції щодо пріоритетних завдань і затверджено план роботи на 2006 рік, що дає надію на завершення спорудження пам'ятника Провідникові.

Здебільшого виступи ораторів під час віча були присвячені лідерові ОУН(р). Також у виступах відчувалося схвилювання з приводу шантажу з боку Москви щодо обмежень у постачанні газу в Україну.

Після мітингу багатолюдна колона з прапорами і хоругвами Конгресу Українських Націоналістів і з націоналістичними закликами рушила пікетувати Генеральне Консульство Росії у Львові.

Під час пікетування виступили голова ЛОО КУН М. Вовк, депутат облради Р. Дідусь, голова секретаріату ЛОО КУН І. Данилиха, публіцист Я. Сватко, голова Кам'янко-Бузької РО КУН І. Поломаний. У гаслах пікетувальників та виступах звучало обурення недобросизчливим, ворожим кроком Росії, яка чинить грубий економічний тиск на Україну, інших своїх сусідів та на Європу в цілому.

Для п.п. Купріянова, Міллера і Путіна пікетувальники приготували три іменні пляшки пива, вироблені в різних регіонах України, – „Сармат", „Оболонь" і „Львівське" – свого роду символ єдності України.

Пікетувальники ухвалили резолюцію, яку керівники ЛОО Конгресу М. Вовк і Р. Дідусь особисто вручили консулу.

Конгрес-інформ

КОНГРЕС ВІТАЄ

З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ!

З нагоди 93-ї річниці від дня народження шлемо найтепліші вітання та щирі побажання останньому Головнокомандувачу УПА Василю КУКУ!

Зичимо імениннику здоров'я міцного, щастя земного, духу твердого, усіляких гараздів і світлих надій на майбутнє.

Конгрес Українських Націоналістів.

КУН У ДІЇ

ПЛАЧИНДА У ЛЬВОВІ

У Львівському палаці мистецтв відбулася зустріч із відомим українським письменником Сергієм Плачиндою. Зацікавлення львів'ян було неабияким, адже автора «Неопалимої купини» у Львові шанують здавна. У переповненому залі вечір почався із величезної черги любителів автографів, які отримали їх на новому виданні письменника „Лебедія", що побачило світ удруге завдяки Конгресові Українських Націоналістів.

Привітати автора прийшли письменники, музиканти, громадські діячі, прості українці. Серед гостей були в. о. міського голови З. Сірик, колишній мер Львова В. Шпіцер, письменник Б. Чепурко. Ведуча вечора – Роксоляна Лемик надала слово заступникові голови Конгресу другу Володимиру Борейчуку та депутатові львівської обласної ради другові Роману Дідусю. Чудові фольклорні пісні із різних регіонів України заспівали майстрині автентичного вокалу – тріо «Коралі».

Вечір, організований за ініціативи Конгресу, завершився традиційними побажаннями автору нових творчих звитяг та виконанням «Многая літа».

Конгрес-інформ

БАГРЯНИЙ ВЕЧІР У ДЕНЬ АННИ

22 грудня 2005 року, в день св. Анни, в Київському державному інституті декоративно-прикладного мистецтва і дизайну імені М. Бойчука за підтримки Конгресу Українських Націоналістів, Національної Спілки письменників України та радіо "Культура" започатковано літературно-мистецькі "Багряні вечори" молодої української письменниці Анни Багряної. Ініціатором цього заходу був художник Анатолій Буртовий.

Прем'єра вдалася на славу. Панувала надзвичайно тепла й душевна атмосфера. Звучали вірші у виконанні авторки та актора Володимира Петранюка, пісні на вірші Анни Багряної. Співали Володимир Романченко та актори театру української традиції "Дзеркало". Ліричний настрій вечора підсилив виступ відомого українського майстра гумору, артиста Віталія Краснюка, який прочитав декілька гуморесок.

Незважаючи на юний вік, Анна вже є членом НСПУ, має три власні поетичні збірки "Суцвіття слів" (2000), "Поміж бузкових снів" (2002) та "Між богами і нами" (2005), декілька прозових і драматичних творів, надрукованих в антологіях та альманахах. Вона – лауреат кількох літературних конкурсів. Окрім того, Анна очолює референтуру КУН з питань українознавства.

На завершення концертної частини поетеса заспівала разом з однопартійцями відому повстанську пісню "Лента за лентою". Їх підтримали всі присутні. Бенефісянка запевнила, що відтепер щороку в день св. Анни проводитиме такі творчі зустрічі, гостями яких будуть відомі поети, художники, журналісти, громадські й політичні діячі.

Насамкінець гості щиро вітали Анну з іменинами, а вона, перевтілившись у щедру господиню у вишиванці, частувала їх багряним пивом.

Тож побажаймо молодій письменниці подальших творчих злетів на літературній ниві. Хай ангел-охоронець завжди оберігає її тендітну поетичну душу.

Анатолій МАРЧУК,
член Національної спілки художників України

ВІДГУК

НЕХАЙ НЕ ЗГАСНЕ ПОЛУМ'Я ДОВІРИ

Помаранчева революція вселила в серця мільйонів наших співвітчизників впевненість, що з обранням Президентом України Віктора Ющенка настане перемога над сваволлям збанкрутілого кучмівського режиму, погрязлого в трясовині безкарності кримінальних оборудок, брехні та зраді національних інтересів України.

Український народ повірив, що новообраний Президент України зі своїми однодумцями виконає обіцянки і реалізує програму дій, спрямованих на утвердження верховенства законів і справедливості, на захист національних інтересів України. Ми щиро вірили, що нарешті Україна буде українською, розпочнеться відродження національної культури, мови, науки, що за нової влади будуть реалізовані соціальні програми. Очікували на пожвавлення промислового, сільськогосподарського виробництва, що забезпечило б збільшення робочих місць і призупинило відтік за межі України кваліфікованих працівників.

Хотілося вірити, що за президентства Ющенка в його команді не буде дефіциту на честь, порядність, рішучість і патріотизм, що усі гілки владних структур очолять компетентні, чесні і національно свідомі особистості. Шкода втрачених надій.

Ми розчаровані – більша частина наших сподівань не справдилася. Бандити і злодії – не в тюрмах, як було обіцяно на Майдані, а згідно з меморандумом від 22 вересня 2005 року, який підписали Президент і екс-прем'єр-міністр Янукович, злочинцям ще й надано індульгенції на їхню безкарність.

Соціальні проблеми вирішуються лише для вузького кола посадовців, Кабміну, Секретаріату Президента, парламентарів, яким нараховують зарплати і пенсії в десятки разів більші, ніж мільйонам пересічних громадян України.

Пільги за категорією учасників Другої світової війни нараховують здебільшого колишнім учасникам спецслужб КДБ, НКВС, компартії та іншим номенклатурникам.

В оточенні Президента – люди із сумнівною репутацією або некомпетентні в довіреній галузі.

Нерішучість і мамалижність вищих ешелонів влади в Україні сприяє активізації діяльності низки політичних партій та громадських організацій, по суті ворожих до України (КПУ, прогресивні соціалісти, «Союз», Партія Регіонів, СДПУ(о), «Прорив», «Украина без хохлов», братство Корчинського, Союз совєцких офіцеров, інші), що, користуючись безкарністю, баламутять люд на Сході і Півдні України).

Шануючи плюралізм, свободу слова, які є підвалинами демократії, не можна забувати, що демократію треба захищати, аби вона не стала жертвою знахабнілих авантюристів, манкуртів та підступних ворогів України – тих, хто нею спекулює, вдаючись до популізму і лжепатріотизму.

СБУ, МВСУ, РНБОУ бракує рішучості щодо призупинення, а то й заборони відверто антиукраїнських політичних партій та громадських організацій.

На Майдані під час помаранчевої революції український народ довірив сьогоднішній владі захищати всенародне волевиявлення. Тепер Президент України має діяти жорстко і рішуче. Україна повинна рухатися до європейського співтовариства, СОТ, НАТО. Якщо діяльність Президента буде зорієнтована саме таким чином, то стануть відчутними економічні досягнення, настане політична стабільність, народ отримає належну обороноздатність та відповідний соціальний захист.

Не даймо згасити полум'я довіри помаранчевого Майдану!

Михайло БАКАНЧУК,
Тернопіль

Дивовижні речі кояться в нашій Україні! П'ятнадцятий рік минає з часу проголошення незалежності, а життя її громадян стає все тяжчим.

НЕ ЗАБУВАЙМО МАЙДАН!

Я не погоджуюся з песимістичною статтею мого доброго знайомого і колеги А. Ткаченка "Не вихваляймо Майдан".

По-перше, це той Президент, якого ми обрали, ради якого стояли на майданах по всій Україні. По-друге, вручивши йому нашу країну і нашу долю, ми повинні поважати його. Інакше ми не поважаємо себе і свій вибір. Відтак ми зобов'язані підтримувати Президента, а не стежити за його діями, щоб, щойно вернувшись з Майдану, вихвачувати з його рук кермо, мовляв, дай, ось я покажу, як треба.

Саме так – ось я! – повели себе деякі (і провідні) учасники Майдану. А ми тут же стаємо на їхній бік, забувши, що не їх ми обирали, а Віктора Ющенка. Ми зобов'язані стати в щільні і організовані лави за Президентом. Йти за ним. Тільки так він буде здатний щось добре зробити для нас, для України.

Он у Дніпропетровську, кажуть, хтось хоче цариці поставити пам'ятник, хтось почепив пам'ятну дошку героєві Росії, який "мочив" чеченців, хтось не подає руки примирення бійцям УПА. Таких випадків можна назвати багато. І це не дивно, якщо врахувати, звідки ми вийшли і коли. Тільки наша підтримка Провідника дозволить йому вивести нас із цього мороку.

Поставили дошку катові? А де була ОО КУН? Січеславом не називають Дніпропетровськ? А де єдині колони не тільки КУН, а й Руху, "Просвіти" і багатьох інших "помаранчевих"?! Чому вони не відстоюють правильної назви? Без цих колон наш Президент безсилий, як командарм без армії, як Антей без Землі.

У нас на Запорогах та й в інших регіонах побутує дивна позиція патріотів-українців навіть з найрадикальніших партій. Вони усіх не втомлюються ганити, вимагаючи, щоб говорили українською. А самі, ледь зайшовши у тролейбус, одразу переходять на російську – з кондуктором, з пасажирами. І виправдовуються: "Вони не розуміють". Насправді ж – бояться, соромляться чи ще щось. А головне, не розуміють, що лише від їхньої особистої послідовної позиції, позиції кожного з нас залежить, яке життя, яку культуру ми творимо і утверджуємо, яку позицію має відстоювати наш Президент. І хоч як це дивно, але саме тут, у тролейбусі, проходить передова лінія боротьби за Україну. Як це було на Майдані і на майданах.

Пам'ятаймо Майдан!

Юрій ГАПОН

ОГЛЯД ЛИСТІВ

ЙШЛИ ДО „ДЕМОКРАТІЇ", А ПРИЙШЛИ В КОРОЛІВСТВО КРИВИХ ДЗЕРКАЛ

„І доки ми будемо поневірятися в наймах та злиднях? – ставить питання перед співвітчизниками п. Савуля. – Зароблені гроші не віддають, вкрадені заощадження не повертають, пенсії низькі, на них не звести кінці з кінцями. Житло надто дороге, а медицина ще дорожча. У державі ніякого ладу. Заводи зруйновані, поля здичавіли, заросли бур'янами. Навколо нас смітники та питейні генделики. Вдома путньої роботи немає, тож молодь вирушає в інші країни, продає себе чужинцям. Населення вимирає. А привладні дурисвіти заявляють, що вони, бач, не покладаючи рук „розбудовують" українську державу. Недруги, що прикрилися українським громадянством, діють всупереч нашим національним інтересам".

Про національну ганьбу з обуренням пише восьмидесятилітня **Надія Нітовська** із Севастополя: „По місту блукають осатанілі шовіністичні зграї і влаштовують мітинги під гаслами: „Украинцев и евреев вон из Севастополя!" Вони відкрито закликають до перегляду кордонів і порушення цілісності держави, а Служба Безпеки України мовчить".

А ось ще одне національне приниження: поруч з прапорами інших країн у нас не вивішується наш жовто-блакитний стяг. Місцеві ж філії українських культурно-патріотичних організацій не протестують проти такої дискримінації, мовчки ховаючись у своїх підвалах. Так і хочеться запитати: ви патріоти чи діти підземелля?"

Типовою для нашого суспільства тривогою ділиться студентка Миколаївського гуманітарного університету ім. Петра Могили **Надія Яриш**: „Написала я наукову роботу „Проблема захисту української мови: міфи та реалії", а видати ніде, хоч заховай у шухляду. Але шкода ховати: стільки душі вкладено в працю!.."

У чому ж причини великого народного лиха? Відповідає на це запитання **Володимир Костенко** (с. Макариха Знам'янського району Кіровоградської області): „Щасливою нація зможе бути лише тоді, коли матиме сильну владу, що служитиме власній національній ідеї. Ідучи на помаранчевий Майдан, повсталий український народ сподівався, що Віктор Ющенко швидко наведе в державі лад. На жаль, цього не сталося. У листі з Полтави за підписом **Орт Юст** робиться спроба проаналізувати ситуацію: „Президент не розуміє своєї ролі в державі. Замість того, щоб захищати і реалізувати національну ідею, Президент віддає ініціативу противникам і веде пасивну оборону. Замість того, щоб надихати і організовувати народ на відродження і будівництво української України, він робить реверанси перед ворогами і манкуртами".

Причини цього дивовижного феномена, на думку **Марії Гармаш** (с. Устимівка Васильківського району на Київщині), полягають у тому, що „Ющенко не націоналіст, і це його найбільша біда. Він виховувався в зросійщеному середовищі, де слово „націоналізм" було або невідоме й незрозуміле, або звучало як лайка".

Неадекватне ставлення до націоналізму ще й сьогодні робить Україну схожою на королівство кривих дзеркал. І ось яка гротескна картина постає в листі станичного Братства ОУН-УПА з м. Трускавця **Романа Малярчина**: „Ще й сьогодні велика частина так званих „освободітєлей" органічно ненавидить Україну та її мову, але в той же час користується необмеженими пільгами, почестями та матеріальними благами. У цьому їм потурають посадовці на всіх гілках державної влади. Тож під час святкування 60-річчя закінчення Другої світової війни на парад вийшли „освободітєлі" під червоними прапорами, з портретами катів українського народу Леніна і Сталіна, та ніхто не побачив на тому параді істинних героїв, які під синьо-жовтими та червоно-чорними прапорами боролися за Самостійну Соборну Україну".

Чесні українці про „вождів світового пролетаріату" думають те ж, що й киянин **Олександр Жорняк**:

Прагнули світом
Заволодіти
Два сатанинські режими,
Знані насильством,
Концтаборами,
Схожі вождями своїми.

ОУН-УПА боролася проти обох злочинних, людиноненависницьких режимів, що вимагало великої посвяти, жертовності, шляхетності від кожного оунівця, упівця і робило їх святими в очах народу, який вони захищали і рятували. І в словах **Надії Горбенко** (м. Мала Виска Кіровоградської області) звучить гордість: „Я – націоналістка з 1948-го року, коли мешкала в селі Конюшках та смт Бурштині Станіславської області (нині Рогатинський район Івано-Франківської області). Там я познайомилася з багатьма бандерівцями, один з них – Павло – став моїм женихом. То були чудові люди, які героїчно служили рідній Україні. Дай, Боже, щоб так служили їй теперішні її громадяни!"

Палка віра в ідеали ОУН-УПА звучить в листі **Віктора Гольцева** (с. Покровка Краснопільського району на Сумщині): „Через районну газету я привітав земляків з днем народження Української Повстанської Армії, чим викликав злобу комуністів та деяких керівників. Мов круки, нападають вони на мене, але я фактично спростовую їхні наклепи на наших національних героїв. Наші вороги бояться правди, їх бісить те, що мій виступ у районці вперше прорвав завісу багатолітньої дезінформації. У нас в районі багато патріотів, які з пошаною ставляться до ОУН-УПА. Хотілося б, щоб у газеті „Нація і держава" публікувалося більше розповідей про діяльність повстанців на теренах Сумської, Полтавської, Харківської областей".

У зверненні до Президента, засобів масової інформації та всіх громадян України Комітет Клубу виборців Полтавщини висловлює тривогу з приводу ворожого саботажу у Верховній Раді, органах державної влади, судах всіх рівнів, що ставить під загрозу саме існування Української держави. Автори документа вимагають заборони Комуністичної партії України, як ворога нашої державності; арешту В. Януковича за масові порушення Закону про вибори".

Україна чекає від влади радикальних державотворчих заходів. На жаль, впровадження їх гальмується, бо, на думку багатьох українських державотворців, „демократія" дорожча, ніж інтереси нації. Такої дилеми не знала еліта більш щасливих націй, які послідовно пройшли такі етапи націотворення, як абсолютизм, авторитаризм, націократія. Демократія ніколи не була інструментом державотворення, це тільки форма споживання уже створених раніше цінностей – як матеріальних, так і духовних. Лише український націоналізм здатний виконати всі вимоги народу, в тому числі і належним чином покарати суддю-злочинця.

Василь Заєць

ВЧИВСЯ У ВЕЛИКИХ МАЙСТРІВ

Київського скульптора Володимира Шолудька, волинянина за походженням, шанувальники мистецтва, зокрема пластичного, вже добре знають.

Напередодні Дня Незалежності в „Шевченковому гаю" м. Ковеля відкрився створений майстром монумент безсмертному Кобзареві. Від задуму в ескізах до втілення в матеріалі минуло майже 20 років. Монумент „Апостол правди і свободи" – це дипломний проект Володимира Шолудька.

Як відомо, у мистецтві скульптури багато залежить від учителів. Володимира Шолудька в храм мистецький вводили такі визначні майстри, як народний художник України В. Борисенко та академік В. Бородай. Почуття масштабності, пластики, монументалізму – все це він перейняв від них.

Після закінчення академії тривалий час працював у м. Рівному. Виготував чимало пам'ятних дощок. Наприклад, командиру одного з перших відділень УПА Сергію Качинському в селищі Оржів. Був співавтором першого на теренах України пам'ятника-погруддя Симону Петлюрі, відкритого у центрі Рівного 14 жовтня 2001 року. Створив пам'ятник Дмитру Клячківському також в Рівному. Разом з М. Королем виконав пам'ятник „Борцям за волю України" для м. Червонограда. У лютому встановлено погруддя Уласу Самчуку в Здолбунові та його ж монумент у Рівному – автор В. Шолудько.

Однією з останніх робіт скульптора є пам'ятник Уласу Самчуку. Цікаво, що виготовлено цей монумент у надзвичайно стислі терміни. Скульптор навіть змушений був запросити в творчу групу двох колег, щоб допомагали. Працювали вдень і вночі упродовж чотирьох місяців. Ліпили модель прямо в гіпсі, щоб встигнути. Відливали з бронзи фрагментами у Львові та Києві. Зварювали в ціле вже у столиці. Напередодні сторіччя письменника пам'ятник був встановлений на постамент.

Володимир Шолудько має чимало задумів, які хоче втілити в конкретні твори. Бажаємо майстрові нових успіхів. Хай творить на славу України та народу, серед якого живе.

Володимир ОНИЩЕНКО,
м. Київ

нація і держава
03.01.2006 р. – 13.01. 2006 р.

"РАННІ СЛОВ'ЯНИ" ГРИГОРІЯ ВАСИЛЕНКА

Моральне здоров'я народу – найважливіший капітал суспільства.

Григорій Василенко

Як же могло статися, що події 91–93 років автор пов'язав з діяльністю Таншихая, який народився в 121 році? А виявляється, що такого висновку він дійшов, спираючись на запис Бінь Фу (164 рік) про створення завойовником Таншихаєм нової імперії на землях Великого Степу. З цього приводу літописець пише, що Таншихай «на півдні грабував прикордонні (з Китаєм) місця, на півночі зупинив дінлінів, на сході відігнав фуюй, на заході завдав поразки усуням і оволодів усіма землями, які були раніше (до 91 року) під державою хунів, від сходу на захід на 14000 лі (6500 км) зі всіма горами, річками і солоними озерами».

Навівши цей уривок з літопису, Л. М. Гумільов випустив з уваги ту обставину, що літописець веде мову про землі, на які поширювалася влада північних сюнну до 91 року. Як бачимо, автор книжки припустився зміщення історичних подій у хронологічному плані, відхилився при їх зображенні від реальності. Гумільов стверджує, що за правління Таншихая (155–178 рр.) почався новий для сюнну період історії. Дослідник забув про те, що ще в 93 році вони «присвоїли собі народне ім'я сяньбі». Залишки племені сюнну, об'єднавшись з сяньбінами, спільно утворили нове князівство Юєбань. І з цього часу, тобто з 93 року, згадка про північних сюнну зникла зі сторінок історії. Таншихаю ж північні сюнну були зовсім невідомі. Далі Гумільов пише: «Втративши землеробські райони в Західному краї, хуни рушили на захід, щоб відшукати нові, і при цьому розкололися знову. Малосильні залишилися в Семиріччі, де заснували князівство Юєбань, яке проіснувало до V ст. н. д., а найсильніші пішли в Європу, де розправилися з аланами, готами і добралися до Риму...»

Аналіз цього уривка показує, що Л. М. Гумільов повністю обминає факти, які подає літописець. Передовсім сюнну були кочівниками. Якщо б вони й «рушили на захід», то їх більше цікавили б степові пасовиська, ніж «землеробські райони». Але сюнну не «рушили на захід» і не потрапили в Семиріччя. Вони після розгрому в 91 році залишилися, як пише літописець, в районі Куші, тобто в Джунгарії. На захід утік тільки шаньюй, можливо, з прислугою. Розколу племені на сильних і слабких не було.

Щоб читач міг уявити ситуацію, яка склалася в Джунгарії в описувані часи, потрібно зіслатися на документи, яких не знав Дегінь, але які були добре відомі К. О. Іностранцеву й Л. М. Гумільову.

Літопис Бінь Фу повідомляє, що в 89 році полководець Деу Хянь і шаньюй південних сюнну «напали на північних ворогів і здобули повну перемогу. Північний шаньюй втік. В полон потрапило ворогів 200 тис. чоловік». У 90 році південний шаньюй знову просив китайську імператрицю дозволити «знищити північну орду» й дістав згоду. Після цього події розгорталися так. «Права колона військ... обігнула Небесні гори (Тянь-Шань) і переправилася через річку Ганьвей на південь. Тут обидві колони з'єдналися і серед ночі оточили північного шаньюя. Шаньюй, виявивши великий страх, з 1000 чоловік відбірного війська пішов на поєдинок. Втративши силу від ран, він упав з коня, але знову сів і з кількома десятками легкої кінноти втік. Таким чином він врятувався».

«Третього літа (91 року) північний шаньюй ще був розбитий західним приставом Гин Кхой і втік невідомо куди. Його молодший брат... Юйчугянь оголосив себе шаньюєм. Деу Хянь послав на затвердження Юйчугяня північним шаньюєм. Двір погодився на затвердження і відіслав Гин Кхою вручити державну печатку... В п'яте літо (93 року) Юйчугянь знову пішов на північ. Імператор наказав воєнній канцелярії Ван Фу з 1000 кінноти разом з Жень Шаном переслідувати його. Вони умовили шаньюя повернутися і вбили його, а військо знищили».

Таким чином, китайські джерела свідчать про те, що плем'я північних сюнну не пішло в Європу. І ніякого розколу на сильних і малосильних не могло бути. У Семиріччі вони теж не з'являлися. Плем'я сюнну після багатьох злигоднів залишилося на північній стороні Куші там само в Джунгарії. Люди дуже стомилися від великих втрат і переслідувань з боку своїх південних одноплеменників і китайських військ. Шаньюй утікав сам, залишивши рештки племені на молодшого брата. Щоб вижити, північні сюнну змушені були після погрому в 93 році об'єднатися із сильнішим спорідненим племенем сяньбі. Літописець свідчить: «Залишене плем'я сюнну числом 100 тисяч кибиток присвоїло собі народне ім'я сяньбі». На цій основі виникло нове ханство Юєбань, яке проіснувало до V століття. З часом держава сяньбі увійшла до складу Західного тюркського каганату. І це визнає сам Л. М. Гумільов. Він зазначає, що посилення сяньбі почалося з 93 року, після того як 100 тис. хунських родин прийняли народне ім'я сяньбі.

Отже, якщо говорити про початок нового періоду в історії сюнну, то потрібно віднести його до 93 року, а не до 155. Адже цей рік ознаменувався об'єднанням сюнну з племенем сяньбі та утворенням нового етносу, а не переходом їх у Європу. З 93 року північні сюнну зі сторінок історії зникають. Перекладач китайських літописів М. Я. Бічурін зауважує з цього приводу: «Тут закінчилося царювання північного дому хунів».

На цьому можна було б закінчити аналіз поглядів Л. М. Гумільова на походження гунів. Проте в інтересах науки його варто продовжити, оскільки це дасть змогу простежити за логікою побудови доказів, якими користуються прибічники туранської версії. Тому звернемо увагу на кілька прикладів їх викладу з тим, щоб упевнитися в безсиллі намагань тураністів довести те, що не доводиться.

Розвиваючи свої нічим не підкріплені ідеї про похід у 155–160 роках частини племені сюнну з Джунгарії в Європу, Л. М. Гумільов вже стверджує, що переселилася не частина племені, а «цілий народ». Грандіозність цього відкриття вразила навіть уявлення самого автора: «Сам факт переходу гунів на захід здавався неправдоподібним, бо справді більш ніж дивно, що цілий народ кинувся бігти «нікуди».

Але немає чого дивуватися: такого факту не було, його придумав сам автор. Більше того, він твердо вірить у правдивість ним сказаного. Повідомлення китайського літописця про втечу шаньюя під пером Л. М. Гумільова перетворилося на втечу цілого народу.

І далі: «Але якщо припустити, що гуни знали про культуру Заходу і свідомо переселилися в області, придатні для життя, то всі сумніви щодо їхнього переселення втрачають силу. Запропоновану парадоксальну тезу засновано на аналізі знахідок у кургані Ноїн-ула...» Але історія – не геометрія, тому припущення не годиться, потрібні факти. Однак їх немає. З приводу парадоксальності тези слід сказати, що знахідок у кургані Ноїн-ула недостатньо, щоб ототожнити гунів азіатських з гунами дунайськими. Для цього потрібно, щоб знахідки з кургану не відрізнялися від знахідок на Дунаї. Проте досі дунайські знахідки азіатських гунів IV–V ст. нам невідомі. Тому сумніви щодо переселення сюнну на Дунай залишаються.

Читаємо далі: «Приуральські угри були тим народом, який дав притулок біженцям і дав їм можливість знову зібратися з силами. Якраз з угорських територій почали хуни свій новий похід на Захід, причому угорський елемент становив їхню основну бойову силу. І немає підстав для сумніву в тому, що обидва народи змішалися і злилися в один новий народ – гунів».

Л. М. Гумільов помиляється. За його словами, «угорський елемент становив їхню (гунів) основну бойову силу». З цього випливає, що гуни були на 2/3 або на 3/4 уграми. Але ж відомо з Прокопія Кесарійського й Амміана Марцелліна, що аланів у Донських степах підкорили не угри, а кутригури, тобто болгарські племена, які мешкали в степах Північного Кавказу.

Чим довести, що угри «дали притулок біженцям», що 200 років тривав процес пристосування сюнну в угорському середовищі? Адже сам автор себе спростовує: «З 155 року, коли північні хуни відірвалися від переможних сяньбінів на берегах Волги, до 350 року, коли гуни почали вперту боротьбу з аланами, їхня історія зовсім невідома». Якщо 200 років «їхня історія зовсім невідома», то віднайти в IV ст. гунів на основі «загальних роздумів» і «припущень», не підкріплених конкретними фактами, навряд чи хто спроможний.

Слід зауважити, що 155 року сюнну не тільки не відірвалися від сяньбінів, а, навпаки, були складовою частиною їхнього ханства. Про це говорить сам автор на с. 228 своєї книжки.

Марія ХИЛЕВИЧ

Далі буде

Початок у №№ 22,23, 33–40, 42–44,46–48, 50–51 за 2005 рік

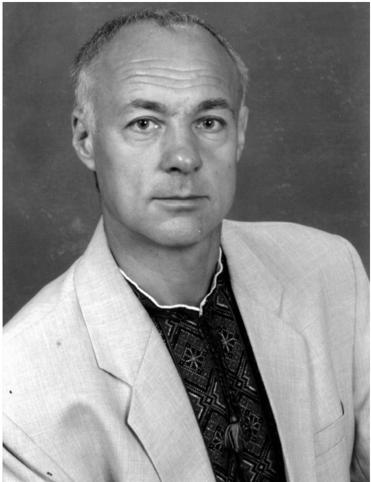
З ПОЕТИЧНОГО ЗОШИТА

1 січня 2006 року виповнилося 50 літ з дня народження відомого українського письменника, вченого, журналіста й видавця Миколи ДМИТРЕНКА. Академік Микола Жулинський писав: "Микола Дмитренко – оригінальна постать в українській культурі. Оригінальна не вибуховим виявом свого таланту в новаторських формах, а своєю працьовитістю в різних галузях культури – прозаїк, вчений-мистецтвознавець, фольклорист, популяризатор науки, журналіст". Уваги наших читачів пропонуємо один із творів ювіляра.

УКРАЇНА

Хай мовчать Америки й Росії,
Коли я з тобою говорю.
Василь Симоненко

Вкрита матом, блудом
блатом,
Алкоголем, тютюном
І скандує: «Нас багато...»
...Безробітних під тином.
Що не ферма, то руїна...
Височать особняки.
Дожилася Україна,
Зажили керівники!
Зажили-зажирували...
Тимчасовим уже тхне.
Від чужинської навали
Чи народ колись зітхне?
Ой, народе, рабська доле
Із покірністю вола!
В твоїм полі знов моголи,
Де козаччина гула.
Так тебе заярмували,
Заярмулили чини,
Що чужими тобі стали
Рідна мова й калини.
Під чужу дуду танцюєш,
Щирих радощів нема.
Вже від «Няньки» і «Буржуя»
Прозирає Колима.
Тебе водять манівцями,
Щоб зманкуртити ущент.
Поганяй тоді до ями —
Не поможе й Президент.
Він хоч Віктор, та для кого?
Переможець, а кого?

Сподівається на Бога...
Та ж народ обрав його!
Україно, відродися!
Знала ти святий Майдан,
То ж до себе придивися,
Ворогів бери у тан.
Не ходи, немов розп'ята
Чи розтерзана, в жалях.
Невмируща біла хата,
Правда в ній, а не в Кремля.
Україно, мати рідна!
Не молись чужим богам,
Будь себе самої гідна
На погибіль ворогам.
Вірю в шлях твій
ясночолий
І червону кров калин,
Вірю в силу правди й волі,
Бо, Вкраїно, я – твій син.

Леся Пронь народилася 24 липня 1958 р. в селі Михальчому Городенківського району на Івано-Франківщині. Закінчила акторський факультет Київського державного театрального інституту ім. І. К. Карпенка-Карого. „Ріка життя" – перша книжка авторки.
Пропонуємо увазі читачів окремі твори поетеси.

***

Мій рідний краю, що з тобою сталось?
Зникає, як туман, козацький рід.
Були герої, а тепер пропали.
І де шукати їхній чесний слід?!

Кругом жебрацтво, люди, ніби тіні,
Байстрята плачуть і макуху п'ють,
Вонючі бомжі, жовті, пропотілі,
В брудних підвалах, як ті мухи, мруть.

А їм би тільки гроші, гроші, гроші.
За гроші Україну продали
"Хороші люди". Як же, "прехороші",
Прокляті батька й матері сини!

Свої в своїх. Деруть, як шкуродери,
Будинки, дачі, цукор, сало, хліб.
У світ вивозять доларні афери,
Дітей на продаж – еротичний кліп...

ДУША СЛОВА

Усе пусте – для вічності полова:
Розвіється – і снігом припаде.
У віддзеркаллі зламаного слова
Видніється пагіння молоде.

Бо, як ламали – душу не убили, –
Вона, каліка, вірою жила.

Зреклися діти... Мало не згубили...
У їхніх думах все ж вона була...

Отак жила... Без роду і народу,
Серед своїх – немов на чужині.
У спасівку освяченого плоду
Журавкою скресала при мені.

***

Відкрила мені мама цілий світ.
Навчила в ньому жити і кохати.
Тепер моє життя – то повний звіт
За кожен день, якого не спіймати.

І ночі й дні пливуть без вороття
У сиву вічність. Ген, аж за крайнебо.
Не маю навіть крихти каяття,
Що, може, не любила так, як треба.

„НАРОД МІЙ Є!...”

Василь Симоненко – один з тих українських поетів, кому доля відміряла коротке, мов спалах свічі, життя – він не дожив 34 дні до 29 літ. Це була ще зовсім молода за віком та сива своїми думками людина.

Життя Симоненка – відбиток найстрашніших сторінок української історії – репресії, голодомори, повоєнне лихоліття, дисидентство...

Дитинство великого поета було напівсирітським, босоногим, напівголодним. Ріс без батька і, очевидячки, його новела “Кривда” є автобіографічними спогадами:

У Івася немає тата.
Не питайте тільки чому
Лиш від матері ласку знати
Довелося хлопчині цьому.

В іншому спогаді Василь Симоненко зазначає: “...мене у соломі родила мати...” А ще в іншому – говорить: “...В мене була лиш мати, та був іще сивий дід. Нікому не мовив “тату” і вірив, що так і слід”. Тож великий вплив на формування світогляду онука мав дідусь Трохим Щербань, розповіді якого з історії України так жадібно ловив Василько, сидячи на дідусевих колінах.

Допитливість, жадоба до знань привели хлопця в інститутське середовище.

Василь Симоненко щиро любив Україну, ненавидів її ворогів, глумителів та відступників-яничарів. У його намучених грудях наче вибухає сто мегатонн, і він просить у думку динаміту, щоб жбурнути своєму супротивникові із обпечених гнівом уст не слова, а бомби. Запроданцям, сліпим служителям, лизоблюдам Москви він гукає:

Ви, байстрюки катів осатанілих,
Не забувайте, виродки, ніде:
Народ мій є! В його гарячих жилах
Козацька кров пульсує і гуде!

Що означало кинути в той час у люди такі рядки?! Ім’я Симоненка потрапило до “чорних списків” ідеологічних підрозділів ЦК КПУ та КДБ. Заборонялося не лише друкувати його твори, а й згадувати ім’я поета.

Під удаваною гордовитістю Василя Симоненка відчувається щира відкрита душа, любов до своєї землі – до України. У цій любові він і присягається:

Я живу тобою і для тебе.
Вийшов з тебе, в тебе перейду.
Під твоїм високочолим небом
Гартував я душу молоду.

Василь Симоненко радів кожному успіхові України, в його грудях стукотіла грудочка любої землі:

Земле рідна! Мозок мій світліє,
І душа ніжнішою стає,
Як твої сподіванки і мрії
У життя вливаються моє.

І навпаки, його серце огортає біль, коли обкрадають славу і честь України україножери – паплюжники його, Симоненка, Батьківщини. Тоді він сумує іменем України:

Хто тебе любов’ю обікраде,
Хто твої турботи обмине –
Хай того земне тяжіння зрадить
І з прокляттям безвість проковтне.

Для творчості Симоненка характерна розмаїтість жанрів. Поряд із творами громадянської та інтимної лірики з-під його пера виходять і дошкульні сатиричні епіграми, байки, віршовані жарти й казки для дітей, зігріті теплим гумором, усмішкою, народним дотепом.

Значне місце в творчості Симоненка посідає любовна лірика. За іноді вимушеною грубуватістю відчувається ніжність його душі:

Хай досада чи гнів жевріє.
Хай до сліз я тебе озлю –
Ти для мене не тільки мрія.
Я живою тебе люблю.

Симоненко – майстер художнього слова. За допомогою літературних прийомів – епітетів, метафор, алегорії – йому вдається створити правдивий художній образ людини чи явища природи. У кожному вірші Симоненка присутня поезія, яка проситься на музику:

Встає над нами сонце, як вставало,
Гудуть вітри в розгойданих дротах.
Зелені верби руки заламали,
І заніміло сонце на вустах.

Опис природних явищ чи стан людини Симоненко подає нам ніби фотографію, ніби щойно зафіксоване відеокамерою:

Все лице поживкло, як солома.
Борознами вкрилося чоло.

Усього два рядки, а відразу уявляється людина, у якої, “сновигають по зморшках думи”.

У творі “Жорна” Василь Симоненко розкриває важке повоєнне життя сільських матерів-вдів. Щоб зрозуміти таке життя, треба бути його свідком.

Натуга на руках, від втоми чорних,
Здувала жили, ніби мотузки.
Каміння клацало зубами в жорнах,
Жувало жовте зерно на друзки.

Коротке життя Василя Симоненка, покладене на вівтар Вітчизни, як і вся його творчість, надихають на боротьбу і сповнюють оптимізмом:

Народ мій є! Народ мій
завжди буде!
Ніхто не перекреслить мій народ!
Пощезнуть всі перевертні
й приблуди
І орди завойовників-заброд!

Григорій БУГАЙ

Василь Симоненко

ПІСНІ ВИЗВОЛЬНИХ ЗМАГАНЬ

ОЙ, У ЛІСІ НА ПОЛЯНЦІ

Ой, у лісі на полянці, стояли повстанці,
Вони вийшли до струмочка вмиватися вранці.
Вмивалися, сміялися та ще й жартували,
Більшовицького нападу вони тут не ждали.
Повмивались, помолились, сонечко зустріли,
Та зірвали тишу ранку чужі скоростріли.
„Гей, до зброї!” – крикнув сотник.
В бій пішли герої,
„Ви на ката-супостата не щадіть набої!”
І пішли у бій повстанці здобувати слави –
І хитнулись над тім боці більшовицькі лави.
Били ката-супостата зранку до обіду.
І погнали окупантів по їхньому ж сліду.
Повернулись на поляну, впала сльоза скупо,
Бо поляна над потічком була вкрита трупом.
Почали для всіх полеглих могили копати,
Не забудьте їх, дівчата, і ти, кожна мати.
Крикнув „Слава всім героям!” сотник Соловейко, –
Не забудь їх, Україно, Україно-ненько!”

ДУХОВНІСТЬ

“ЦЕ СИН МІЙ УЛЮБЛЕНИЙ!”

Дев’ятнадцятого січня християнський світ відзначає свято Водохреща. Це третє, найбільше свято, яке завершує цикл Різдвяних свят. Церква розглядає Хрещення Господнє як “свято просвіти” народів, оскільки, за її вченням, саме з Хрещення Ісус розпочав проповідь євангельської істини. Йордань (від назви ріки Йордан у Палестині) – народна назва християнського обряду освячення води. Його здійснюють на згадку про хрещення Ісуса Христа в Йордані, описане в Євангелії. Свято має й іншу назву – Богоявлення, яка походить від того, що, згідно з біблейськими оповіданнями, під час хрещення Ісуса на нього зійшов із небес Дух Святий у вигляді голуба, і голос почувся із неба: “Це Син Мій Улюблений, що його Я вподобав!” (Мт. 3:17).

Напередодні – вісімнадцятого січня – люди постують. Сідають вечеряти, коли вже засяє вечірня зоря. На стіл подають пісні страви – смажену рибу, вареники з капустою, гречані млинці на олії, кутю та узвар. А вранці в церкві відбувається богослужіння. Потому весь народ іде процесією на річку до хреста. Йдуть усі: старі, молоді, діти. Кожен несе з собою посуд на воду.

Освячена на Йордань вода символізує святу йорданську воду і має для віруючих особливе призначення. Крім цього, водохрещенська джерелиця може зберігатися протягом року.

Календар українського націоналіста

3 січня 1942 р. – народився Анатолій Погрібний, професор-літературознавець.
6 січня – Святвечір. Багата кутя.
6 січня 1834 р. – народився Степан Руданський, український письменник.
6 січня 1938 р. – народився Василь Стус, поет, громадський діяч, політв’язень.
7 січня – Різдво Христове.
8 січня – Собор Пресвятої Богородиці.
8 січня 1935 р. – народився Василь Симоненко, український поет.
9 січня – Першомученика Стефана.
10 січня 1940 р. – у Кракові створено провід ОУН на чолі зі Степаном Бандерою.
11 січня 1913 р. – народився Василь Кук, останній Головнокомандувач УПА.
13 січня – Преподобної Меланії.
14 січня – Святителя Василія Великого. Новий рік за старим стилем.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

В.о. головного редактора Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку “Фінанси і кредит”, ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп’ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ “Видавництво “Київська правда”

Замовлення № 3832

Наклад 120 000 примірників

Ціна договірна

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 32-23-48
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 723935, 722142
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(0572) 16-02-18
Херсон	Петренко Володимир	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Передавайте часопис “Нація і держава” з хати до хати, з рук у руки!